

Weekend cu iepurasi

19.01.2003

Weekendul asta am avut norocul sa nu trebuiasca sa fac prea multe, asa ca sambata am dormit ca porcu-n papusoi pana la o ora de care mi-e cam rusine sa o amintesc, apoi am mai facut niste cumparaturi pentru pranzul "in familie" de duminica, adica veneau doi unchi cu matusa-mea pe la mine, si apoi pe acasa curatenie de zor ca o gospodina adevarata. Na bine, o gospodina ar face asa o curatenie cam in fiecare weekend, la mine e in medie cam odata pe luna, dar mai bine mai rar decat niciodata, nu?

Vineri mi-a venit o idee ciudata printre rafturile magazinelor in timp ce cautam ceva ce sa le pun pe masa celor 2 unchi si matusii mele pe care i-am invitat la mine duminica asta. Printre altele mi s-a pus pata pe niste iepure argentinian gata transat cam semi-preparat, ca iti dai seama ca eu tragandu-ma din vanatori de asfalt si beton nu as fi stiut cum se prepara asa ceva. Dar partea cea mai faina care mi-a placut citind cosciugul care-l conduce pe ultimul drum pe simpaticul si liber alergatorul iepure inspre stomacurile cruzilor fiinte pe doua picioare si cu urechi mici, deci citind ce scria pe ambalaj m-a apucat rasul, de si la casa inca (noroc ca ma stie deja casierita) mai zambeam cu gura pana la urechi de se uitau cu totii la mine de parca as fi cazut de pe luna. Na bine, nici departe nu eram, dar chiar asa bosumflat si incolor nu imi place sa fiu ca si consumatorii astia de duzina de sambata care se plimba cu cosul dintr-un colt in altul dupa un plan invatat de mici copii pe cand erau ei in cosuletul de cumparaturi si ii impingea mama sau bunica si intindeau manutele lor fine si fragede dupa cine stie ce ciocolata gustoasa in timp ce mamicuta nu se uita la ei pentru ca studia biletul facut de acasa cu ce mai trebuie sa cumpere si ce sa nu uite. Oricum faza cu notitele de cumparaturi ma distreaza in fiecare zi cand vad cate o tipa ca se plimba printre rafturi cu biletelul dupa ea. Imi inchipui cat de bine isi cunoaste ea bucataria daca nu mai stie ce are acasa si ce mai trebuie sa cumpere. Sau probabil ca incearca o reteta noua si cauta 33 grame de drojdie si 250 de grame de unt si se enerveaza ca nu gaseste decat pliculete de 25 grame si injura in ce magazin a intrat care nu-i pune la dispozitie exact in cantitatea care-i trebuie ei. Dar cel mai tare imi vine sa rad cand vad pe cate unul, tip bine, ca sta aplecat peste manerul de la cos, impingand cosul cu antebratele pentru ca cu ambele maini tine o lista de cumparaturi de dimensiunile unui plan tactic de bataie pe care imi inchipui ca sunt desenate raioanele magazinului cu pricina si insemnate cu cate un X mare ca si comoarele, de unde si ce trebuie sa cucereasca ca sa aduca acasa. Iti dai seama ca a primit ordin de la mai marele casei ce si cum sa aduca pentru toata saptamana si pentru tot familionul. Si partea cea mai haioasa este cand imi inchipui ce se intampla cand ajunge acasa frant si cocosat de atatea cumparaturi si il asteapta nevasta cu sucitorul in usa si incepe sa-i cotrobaie prin sacul cu bunatati de parca ar fi dat peste Mos Craciun pe acoperis coborand din sanie. Si sotul ei sta mic si galben si se pregateste sa primeasca cate una daca a uitat ceva sau daca a luat ceva gresit. "Lapte de 3.5% grasime ai cumparat? De ce ti-am scris special pe bilet sa fie de 1.6%, cu laptele asta te hranea mata, mie imi trebuie lapte de care ti-am cerut, nu ce ai luat tu. Iar nu ai avut ochi decat pentru fatuta aia de la raionul de lactate si nu ai vazut pe ce pui mana? Lasa ca-ti dau eu lapte de 1,6%!!! Cum crezi ca mai iese acum crema asta? Sa te duci sa mananci la mata ca io nu-ti mai fac nimic in halul asta!" Si cand te gandesti ca era o vreme cand stramosii lui plecau de acasa sa aduca ceva de-ale gurii, si cand se intorceau femeia ii astepta la fel la usa, dar ca sa vada ce a adus si ce va avea de pregatit in ziua asta pentru toata familia si nici prin gand nu-i trecea sa spuna vreun cuvnt despre calitatea iepurelui argentinian vanat de el care se afla in momentul ala la ei pe masa.

Dar uite ca am revenit la iepurasii argentinieni. Cum ziceam, m-a apucat rasul cand vad pe ambalaj urmatorul text: "Iepurii salbatici sunt impuscati, si in ciuda incercarilor noastre se poate intampla sa se mai gaseasca inaiantru resturi de proiectil." Iti dai seama ca textul asta are

dublu inteles. In primul rand sa-i linsteasca pe cei cu protectia animalelor asigurandu-i ca acesti iepurasi nu au avut parte de o viata chinuita in grajduri hraniti cu concentrate si lipsiti de libertate, ci ca au crescut liberi si neprotejati de lupul cel rau de cine stie ce garduri electrice si ca au avut o familie si au zburdat fericiti impreuna pana cand a venit un argentinian calare si s-a auzit un poc! Si el s-a rostogolit cu labutele din spate peste cap, cu urechile stranse in jurul capului si cu capul intr-o parte. Botisorul insa inca mai schita un zambet dragastos pentru copilasii lui pe care a mai apucat sa-i vada cu ultima suflare. Deci iti dai seama ca a murit mult mai fericit decat porcii si vitele crescute in ferme si care nu au cunoscut deloc libertatea. Si atunci nu-ti mai pare rau de el ca a fost ucis si ca te vei imbuca din el imediat cum iese din sauna la 225° din cuptorul tau.

Si cum sa nu imi vina sa rad, cand imi inchipui maine cum stam la masa si muscam cu pofta dintr-o pulpa de iepuras nevinovat si gustos si deodata unul din noi se opreste brusc din mestecat, se uita la cei din jur, baga doua degete in gura, scoate un glont dintre masele si-l pune in farfurie ca si cum ar fi dat peste un os pe care era sa-l inghita din greseala. ..."resturi de proiectil"... Si sa nu iti vina sa razi, sa-ti inveselesti macar de unul singur ziua de duzina innoata cum e normal in tara asta si sa te uiti la toti tristii astia mancatori de cartofi si cumparatori in ziua de sambata si sa le dai de inteles ca sunt si lucruri mai importante in viata asta decat sa cumperi si sa consumi.

Dar cateodata nu ai cui sa dai de inteles...

Si atunci nu-ti mai ramane altceva de facut decat sa inlaturi alicea din fafurie si sa mesteci mai departe...

Eu si duminica (ca si sambata) am avut din nou parte de un somn lung pana la aceeasi ora de care mi-e rusine sa amintesc, asa ca dupa ce m-am trezit nu mi-a mai ramas decat sa mai strang ce a mai ramas de pe urma vizitei de sambata seara care s-a intins pana pe la 11 seara asa ca dupa aia nu am mai avut chef sa strang si m-am apucat de altele ca pana la urma pe la 3 dimineata sa ma culc si eu, si dupa ce am strans m-am apucat direct sa pun masa pentru musafirii care aproximativ in jumatate / treisfert de ora trebuiau sa soseasca. Dar nu-mi faceam griji pentru ca imi cunosc rudele, sigur intarzie de fiecare data, deci nu vor aparea la ora 13 care era stabilita, deci prepararea pranzului era calculata cu tot cu intarziere. Asa ca m-am cam socat putin cand imi suna telefonul si unchiul meu ma anunta ca sunt pe Stuttgarter Straße. Strada asta e la 2 colturi de mine, ma uit la ceas, 12:35, ma uit pe plita, goala... Soc, noroc ca nu sufar cu inima si ca sunt un om calm de felul meu. Dar deja imi pregateam textul in gand ce sa le spun cand apar pe usa, ca sunt ei draguti ca vin mai repede, dar macar puteau sa anunte cand plecau din Böblingen, adica de la ei de acasa. Dar oricum, suntem in familie, asa ca nu e o problema daca mai asteapta si ei vreo jumate de ora, ca mai mult nu dureaza, cartofii erau aproape curatati deja, legumele se dinstuie in 15 minute si iepurasul imi aminteam din magazin ca scria ceva cu 12 respectiv 18 minute in functie de cuptor. Asa ca am grija ca supa sa fie gata numai bine pe cand vin ei si cu restul vom mai astepta cateva minute. Dupa ce pun cartofii la fiert si legumele la dinstuit scot renumitul iepuras din morga, adica din frigiderul propriu si personal, il scot din cosciugul lui si dau sa-l bag in incinerator. In momentul ala mi s-a oprit inima in loc. A doua oara in 10 minute. Nu e a buna pentru sanatatea unui om, dar inca ma mai pot lauda cu o sanatate de beton. Na bine, un beton mai moale si mai nisipos, dar betonul "made in Romania" tot beton se numeste. Nu, iepurasul nu mai misca, daca la asta te-ai gandit. Nu stiu de ce dar te gandesti numai la iepurasi si la ceva mic ce misca. Of, of, femeile astea! Nu, problema mea cea mare era un singur 0 insignifiant. Dar cand acel zero face din 18 minute 180 de minute de stat in cuptor iti dai seama ca m-am dat pe spate. 3 ore ca sa se termine felul al doilea si oamenii astia bat deja la portile orasului? Dezastru national, ce sa mai zic! Daca m-as fi apucat sa-l prajesc in cine stie ce feluri mai rapide nu stiu cand s-ar fi terminat si nici vreau sa-mi inchipui cum ar fi iesit. Si cum nu se face sa le ofer la felul doi salam si carnat, am ales sa ma fac ca ploua (cu iepurasi) si sa-i

conving sa astepte 3 ore dupa felul doi. Asa ca l-am bagat in cuptor si ca sa-mi pierd vremea am inceput sa fac doua tipuri de salate. Aveam sanse sa le dau cartofi cu salata daca se grabeau oamenii sau salata de rosii, ardei, castraveti cu clisa. Foarte gustos, trebuie sa incerci si tu candva. Dar nu tocmai cand iti vin musafirii, ca si mie!

Dar se pare ca nu-mi cunosc rudele inca prea bine, pentru ca pe la 13:15 inca nu erau prezenti, chiar daca acum 45 de minute isi aruncasera deja buzduganul in fata ca sa isi anunte sosirea. Cum nu-mi cunosc orasul drept unul periculos, in ciuda multor italieni care s-au aciuit in coltul asta de regiune, dar care nu e inca destul de organizata ca sa-si puna la cap o mafie care sa opreasca masinile intre coltul cu Stuttgarter Straße si locuinta mea, m-am pus sa-i sun sa afli unde sunt. Am aflat ca au fost inchise niste strazi si ca acum tocmai alimenteaza benzina. Na bine, m-am cam mirat eu, dar lasa ca afli eu cand ajung aici care-i explicatia. De fapt explicatia era foarte simpla dupa cum am aflat ceva mai tarziu, unchiu-miu a omis sa-mi spuna la telefon cand m-a sunat ca de fapt sunt pe Stuttgarter Straße in Böblingen ceea ce inseamna ca de abia au plecat si ca ajung cam in 30-45 de minute. Dar asa e cu familia mea. Deci sa nu te miri daca fac si eu cam asa...

Dar totusi, sa nu deviem de la lucrurile vii din natura, adica la iepurasul din cuptorul meu. Am ajuns de comun acord (dupa multe discutii si razgandiri pe tema) sa asteptam totusi cele 3 ore pana se termina si mult discutatul fel II. Asa ca am avut placerea sa pun pe masa in jur de ora 16 deci numai bun pentru o cina prematura o jumătate de iepuras argentinian si sa astept sa vad daca trage careva lozul castigator sub forma unei alice de plumb. Eh, dar nu stiu de ce am sperat eu la altceva, la norocul pe care-l am eu, bineinteles ca in portia cumparata de mine se afla asa ceva si ai voie sa ghicesti de doua ori cine a fost cel mai norocos din noi 4. Hai sa-ti dau un ajutor: nu are gust placut sa mesteci printre masele ceva tare si sa te intrebi daca e un os si de ce are gust metalic. Asa ca atunci cand am fost sigur ca ceea ce mestec cu voinicie este o alice de vreo 5 mm diametru am scos-o si am pus-o pe farfurie la loc de cinste, neuitand sa-mi laud norocul tipic mie.

In rest totul a decurs normal (ca doar si asta e normal la mine se pare), asa ca se pare ca am avut din nou o duminica reusita.

Pe la 17 au plecat si ei de la mine si m-am pus pe strans. Acum masina toarce in liniste farfuriile si oalele si le va scuipa in curand curate si uscate ca un fundulet de bebelus cu pampers.

Dar hai ca numai de mancare vorbesc de 2 zile si iar m-a apucat foamea. Dar mai am o halca de iepure in bucatarie. Daca ti-am facut pofta promit ca la urmatoarea vizita (si prima) a ta pregatesc o noua portie. Dar de data asta cu 180 minute inainte. :-)